

[Inger Gautier Schmit.]

gerne ved dette Styre, ved den Fordel, som de andre indkasserer. Fagforeningerne er selvfølgelig de Grundpiller inden for Vælgerbefolkningen, som Regeringen støtter sig til, og allerede her kan man jo regne med et Par Hundrede Tusinde Vælgere, hvis dette forslaar. Hertil kommer saa en stor Del Stats- og Kommunefunktionærer, som har deres oprindelige Rod i Fagforeningerne, og som tror, at den socialdemokratiske Regering til evig Tid kan sikre dem den Levestandard, under hvilken de i Øjeblikket lever. Lægger man saa hertil et Par Hundrede Tusind, som maaske nyder sociale Goder gennem Socialreformen, er vi jo kommet op paa et meget betydeligt Vælgertal. Det oplyses saaledes, at der her i København i 1934 er ikke mindre end 218317 Personer, som har modtaget Hjælp gennem Socialreformen, en Udgift, der efterhaanden er blevet 63 Kr. 62 Øre pr. Indbygger her i vor Hovedstad. Af disse har 113 268 Personer modtaget Kommunchjælp uden Fattighjælps Virkning, et ganske overordentlig uhyggeligt Tal, som maner til Eftertanke, og som i høj Grad kræver, at man ved den paatænkte Revision af Socialreformen tager under Overvejelse, om der ikke her bør gaas frem efter noget andre Linier.

Til dette store Stemmetal den 22. Oktober maa sikkert endvidere lægges et betydeligt Antal Stemmer fra Vælgere, som saa deres Interesse i at støtte den siddende Regering, fordi den gik ind for en Bevarelse af Valutacentralen, medens denne blev bekæmpet af Oppositionen. Vi ser det Særsyn, at der her i København i Løbet af det sidste Aar er opstaaet ikke mindre end 37 nye Millionærer, et ganske mærkeligt Fænomen efter et 6—7 Aars socialdemokratisk Styre. Man vil dog sikkert ikke kunne paastaa, at alle disse Valutacentral-interesserede Personer er ganske racerene Socialdemokrater; der mangler sikkert noget i deres ariske Afstamning paa dette Omraade.

Naar man saa endelig tænker paa alle de mange smaaahndlende rundt omkring i By og paa Land, som har den Opfattelse, at man ved at stemme socialdemokratisk kan bevare Arbejdernes Købeevne, ja, saa er Tallet 600 000—700 000 ikke saa uforklarligt. Men disse sidste, jeg nævnte, de, som vil bevare Arbejdernes Købeevne, hvad man jo hører saa meget om, tager slet ikke i Betragtning, at denne Købeevne til syvende og sidst ikke er afhængig af det socialdemokratiske Styre, men af hele Lan-

dets Velstand, Eksportindtægt, Produktionsforøgelse, Opsparing o. s. v.

Det er altsaa i og for sig ikke uforstaaeligt, at disse forskellige Befolkningsgrupper med de af mig nævnte Interesser har stemt for Regeringen Stauning og ment derigennem at kunne tjene deres egne økonomiske Interesser. Nu kommer det an paa, om Regeringen kan honorere disse forskellige Vælgere Krav i de kommende Aar, og om Landets samlede Økonomi vil tillade stadig at honorere disse Menneskers Krav.

Men trods den store Valgsejr raadede Oppositionen dog over et meget betydeligt Stemmetal, og disse Vælgere udtrykte gennem Valget deres absolutte Utilfredshed med den af Regeringen førte Politik. Til disse Vælgere maa vi selvfølgelig i Partiet Venstre tage de fornødne Hensyn i den Politik, vi i den kommende Tid agter at føre. Den stærke Utilfredshed rundt omkring i Befolkningen har jo, bl. a. i Løbet af det sidste Aar, givet sig mærkelige Udslag, saasom Bondetog, Valutastrejke og andre urolige Bevægelser i Befolkningen. Alt dette maa dog være Udtryk for, at den ulige Fordeling af Landets Goder, som faktisk finder Sted i Øjeblikket, er blevet i høj Grad paafaldende og paagaende, siden de har givet sig saa stærke og grelle Udslag. Man mene om det, hvad man mene vil, det maa alligevel være og er Udtryk for, at der, i hvert Fald i store Dele af Befolkningen, er Lag, der føler sig tilsidesatte og krænkede i deres berettigede Interesser, naar saadanne Udtryk har været Resultatet deraf. Jeg tænker naturligvis her i første Linie paa de eksporterende Erhverv og de Erhverv, som er knyttet til disse i By og paa Land. Som et ganske enkelt Eksempel paa den ulige Fordeling kan nævnes, at medens den almindelig Formuefremgang her i Landet har været en Fordobling siden 1914, er Landbrugets Formue gaaet ned til det halve i den samme Tid. Alene dette enkelte Eksempel er et talende Udtryk for, hvor forskelligt Retningslinierne gaar inden for de forskellige Erhverv.

Nu skulde man jo synes, at en saadan Udvikling burde drive Landbruget til af alle Kræfter at støtte de Partier, som bekæmper Regeringen og dens Politik. I Stedet for har vi ved sidste Valg set, at en ny Partidannelse har fundet Sted, idet et rent Landbrugsparti er blevet oprettet, og efter hvad dets Repræsentanter selv har udtalt ved Vælgermøderne, agter det at føre en